

Sygn. akt II CSK 871/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa "P." Spółki Akcyjnej w Ł.
przeciwko Spółdzielni w Z.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej A. Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 24 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 36/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
1.800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik pozwanej Spółdzielni w Z. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 czerwca 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Na wstępie należy podkreślić, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej to niezależne od siebie, konstrukcyjne, elementy skargi, które spełniają odmienne cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego na różnych etapach rozpoznawania skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy w ramach "przedsądu" bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Skarga kasacyjna powinna być w związku z tym tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por.: postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001 nr 3 poz. 52, postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.).

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na „potrzebę wykładni szeregu przepisów” wymienionych w ramach podstaw skargi kasacyjnej w zakresie czterech problemów. Po pierwsze, „oceny jaki stan prawny tworzy wyrok uwzględniający skargę pauliańską stwierdzający bezskuteczność w stosunku do wierzyciela umowy zastawu na wkładach budowlanych oraz rezygnacji z członkostwa w Spółdzielni na

rzecz określonej osoby, w tym zwłaszcza oceny, czy dłużnikowi (członkowi spółdzielni mieszkaniowej) służy roszczenie o zwrot wkładu budowlanego i czy jest ono wymagalne przed ustaniem członkostwa i przed wygaśnięciem prawa do lokalu”. Po drugie, „dopuszczalności egzekucji z wkładu budowlanego na podstawie art. 27 § 3 ustawy – Prawo spółdzielcze w sytuacji, gdy nie wygasło spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu”. Po trzecie, „istnienia po stronie dłużnika roszczenia o zwrot wkładu budowlanego w sytuacji, gdy wyrok uwzględniający skargę pauliańską uznaje rezygnację z członkostwa za bezskuteczną w stosunku do wierzyciela”. Po czwarte, „oceny, czy dłużnikowi na podstawie art. 27 § 3 ustawy – Prawo spółdzielcze ewentualnie służy roszczenie o zwrot wkładu budowlanego, czy też roszczenie o wypłatę rynkowej wartości wkładu budowlanego lub też rynkowej wartości spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu”.

Odnosząc się do tak sformułowanych wątpliwości interpretacyjnych i abstrahując od samej ich treści podnieść należy, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (zob. np. postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.; postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.).

Tych wymagań skarżąca nie spełniła. Twierdzenie o potrzebie dokonania wykładni przepisów praw nie zostało poparte argumentacją, która uzasadniałaby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W szczególności, skarżąca nie przedstawiła argumentów, które świadczyłyby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych, innych niż tylko odmienna ocena prawna, od tej, którą przyjął Sąd II instancji.

W ocenie skarżącej skarga jest oczywiście uzasadniona „z uwagi na poważne naruszenie przepisów prawa materialnego, a także przepisów

postępowania skutkujące rażącym pokrzywdzeniem strony pozwanej, która we wcześniejszych postępowaniach nie miała żadnej możliwości przedstawienia swojej argumentacji prawnej, i która w żaden sposób nie powinna odpowiadać własnym majątkiem za dług A. Ł.

Odnosząc się do kwestii oczywistej zasadności skargi, trzeba przypomnieć, że powołując się na tę przesłankę należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia.

Tym wymaganiom skarżąca również nie sprostała. W skardze nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analiz oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 w zw. z 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

l.n